

вал сам, на кон, посред равнината, която се намира в полите на Асизския хълм. Потънал в мислите си, той не забелязал как на пътя ме се изпречил един прокажен. В първия миг, обзет от погнуса и страх, той бил готов да се върне, или да го отмине. Ала после, обзет от състрадание, той слязал от коня, уловил ръката на болния и я целунал. Когато дигнал глава – прокаженият бил изчезнал.

Францисканецът скръсти ръце, замисленото му лице остана почти цяло закрито от качулката на наметката. Той каза съвсем тихо, като на себе си:

– Не за пръв път Господ Исус му показваше своето присъствие. Анна се прекръсти, след това попита:

– Брат Джовани, ти виждал ли си знаците по ръцете му?

Францисканецът кимна утвърдително:

– С очите си. Когато преди да умре го полжиха, според волята му, на голата земя, покрита само с пепел, той поиска да смени дрехите си с тия на пазача на църквицата Порциункола, за да се раздели от живота без да има нищо свое, в пълна и съвършенна бедност. Тогава ние видяхме раната, която той закриваше с изсъхналата си, прозрачна десница, между петото и шесто ребро. После, когато издъхна, тялото му, което бе съвсем потъмняло от дългата болест, изведнъж стана бяло като сняг, а раната стана алена, като свеж трендафил. А в пробитите му ръце и крака се чернееха гвоздеите от корава плът. Така Исус Христос дари свети Франциск със стигмати и го направи свой знаменосец. Това стана преди две години, на планината Алверния, където в последно време светецът живееше вече съвсем осамотен, далеч от света и хората, в една килийка, направена от клони.

Братът млькна, сведе чело в безмълвна молитва.

Лекият утринен ветрец люлееше гората в тих, непрестанен шум. Птици излитаха в синевата с радостен порив.